

PREČÍTAJ SI POKRAČOVANIE KNÍH:

**Zakliate jedenáste narodeniny, Konečne dvanásťročná,
Za tresť trinásťročná a Len nie desaťročná!**

Už žiadne narodeniny

WENDY MASS

**Už žiadne
narodeniny**

Už žiadne narodeniny

WENDY MASS

slovar

Copyright © 2015 by Wendy Mass
Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.
Translation © Oľga Kralovičová 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3738-9
www.slovart.sk

Grace, Amande, Leovi, Rory, Tare,
Connorovi a Davidovi, ktorí mi dali najavo,
že ešte majú čo povedať.

Môj drahý obľúbený čitateľ (teda ty),

v uplynulých rokoch ma veľmi bavilo písanie série, ktorá sa odohrávala vo Vírbovej Vieske. *Len nie desaťročná* mala byť poslednou knihou. Vysvitlo však, že Grace, Amanda, Leo, Rory, Tara, David a Connor ešte neboli pripravení na rozlúčku. Navyše ste mi vy, moji drahí, dali CELKOM JASNE NAJAVO, že séria sa predsa ešte nemôže skončiť, a kto som ja, aby som sa škriepila? Ak ste ešte nečítali túto sériu, príbehy vyšli v takomto poradí: *Zakliate jedenáste narodeniny, Konečne dvanásťročná, Za trest trinásťročná, Len nie desaťročná* a potom táto kniha - *Už žiadne narodeniny*. Ak ste tie predchádzajúce nečítali a neviete, prečo Rory neznáša zajace a ako Tara rozplakala riaditeľa školy alebo čo sa stalo s Amandou a Leom na piesku, keď uviazli v čase, pravdepodobne ešte nie ste pripravení na čítanie tejto knižky.

No ak to všetko viete, dúfam, že vás poteší stretnutie so starými priateľmi. Ďakujem, že ste ich prijali do svojich životov.

Hovorila som to už aj predtým a hovorím to znova: STE SUPER! (Alebo ako by povedala Grace, ste úžasňáci!)

xx

Wendy

To podstatné je očiam neviditeľné.
z *Malého princa*, Antoine de Saint-Exupéry

Vír

Slovný druh: podstatné meno

Množné číslo: **víry**

Píše sa s mäkkým i

Definícia: **1.** prudký pohyb vody alebo vzduchu okolo zvislej osi.

2. miesto, odkiaľ prúdi koncentrovaný zdroj elektromagnetickej energie.

3. čo pripomína vír, rýchly pohyb, neusporiadaný sled.

Neviditeľné prúdy energie sa vrhajú ponad kontinenty a oceány až do vzdialených končín Galaxie. Tam, kde sa tieto prúdy križujú, sa vír energie stiahne hlboko do zeme a čaká. Táto koncentrovaná energia obsahuje všetky možnosti vo vesmíre, všetky matematické výsledky vášho výberu. Keby ste naň narazili, mohli by ste pocítiť šteklenie, čosi, čo sa dá pripisovať chladnému vánku, mohlo by sa vám zdať, že tento pocit ste už zažili. Alebo by ste nemuseli cítiť vôbec nič. Naše obmedzené zmysly nám skrátka asi neumožňujú pochopiť skutočnú povahu reality. Myslíme si, že

strom je strom. No keď sa pozrieme hlbšie za kôru a živicu do molekúl, ktoré tvoria drevo, hlbšie do takmer prázdneho atómu, a dostaneme sa do najmenších čiastočiek hmoty, nájdeme iba vlny energie. Vôbec nie pevnú vec. A tie čiastočky? Netušia, že sú súčasťou stromu. A ani my netušíme, čoho súčasťou sme.

Hovorí sa o niekoľkých vyvolených, ktorí sa dostali blízko k pochopeniu, ale tí o sebe nedali vedieť, neodhalili sa.

Prvá kapitola

GRACE

„Priznaj sa, že keby si mala magickú moc, aj ty by si zmenila ten zvyšok fašírky na pizzu.“

Bailey krúti hlavou, keď šliapeme na bicykli po nerovnej dlažbe skrytej uličky. „Napriek tomu, že z viacerých dôvodov mám výhrady voči fašírke tvojej mamy,“ povie, „keby som mala tvoju moc, v prvom rade by som sa postarala, aby som mala na vysvečku samé jednotky.“

„Veď už máš samé jednotky,“ podotknem.

Pokrúti hlavou. „Nezabudni, že som dostala jedna mínus z telesnej za to, že som odmietla hrať vybíjanú. Taký barbarský šport.“

Zastavím pred posledným obchodom napravo a sklopím stojan. „Dovoľ mi namietat – *barbarský* si mala dnes v aplikácii Slovo dňa?“

„Včera,“ opraví ma. „Čakala som na príležitosť, kedy ho konečne použijem.“ Zoskočí z bicykla a nechá ho spadnúť rovno na ulicu ako zakaždým, odkedy sme sa

ako šestročné naučili bicyklovať bez pomocných koliesok. Keď jej bicykel vypadne z rúk, vidím ho, ako padá v spomalenom pohybe a trvá mu oveľa dlhšie, kým dopadne na zem, než by zodpovedalo logike. Čas je skreslený, čo je jedna zo zvláštností, na ktoré som si musela zvyknúť, odkedy sa vír na okraji mesta rozhodol, že si vyberie práve mňa a *podelí* sa so mnou o svoju energiu. Mala som desať. Nežiadala som o tento dar ani som nevedela, že také niečo existuje, ale je to môj osud a učím sa s tým žiť. Vedia o tom iba moji rodičia. A môj starší brat Connor a skupinka jeho priateľov, ktorí mi v podstate zachránili život, keď si uvedomili, čo sa so mnou deje. Sú to teraz aj moji priatelia, čo je super, lebo sú o tri roky starší a napriek tomu chcú byť so mnou. Dokonca sa nazývajú Gracein tím. Ja mám tím!

O celej tej záležitosti s magickým vírom som nemala hovoriť nikomu, ale Bailey bola mojou najlepšou priateľkou, odkedy som v prvom ročníku rozbehla petíciu za zákaz malinovky v bufete a ona jediná ju podpísala. Je šialene inteligentná a viem, že jej môžem veriť.

„Pripravená?“ spýta sa Bailey, keď prídeme k dverám Angelininho starožitníctva. Vytiahne hodvábnu vrecúško, v ktorom máme kľúč od obchodu. Bol to Bailein nápad, že taký vzácny predmet by sme nemali len tak strčiť do vrečka alebo hodiť do košíka na bicykli. Vrečko sme ušili na maminom šijacom stroji z pirátskych

nohavíc, ktoré mal Connor oblečené na Halloween. Potom sme pridali trblietky. Všetko totiž vyzerá lepšie, keď sa to ligoce.

Podá mi kľúč a odstúpi.

Nádych, výdych. Zopakovať. Dvíham kľúč k zámke a z ruky mi odpadne niekoľko zatúlaných trblietok. Zastrčím ho dnu a znovu sa zhlboka nadýchnem. Potom sa pokúsím otočiť ho doprava. Nepohne sa. Doľava. Nič. Opriem si čelo o studené sklo na dverách a môj dych vytvorí krúžok hmly.

Od mojich narodenín uplynulo šesť týždňov. Chodím sem každý deň a snažím sa dostať dnu. Niekedy s Bailey, často s Connorom a s Graceiným tímom. Dokonca raz s rodičmi, čo bolo zvláštne, pretože sú z toho všetkého stále vydesení. Mama mi za tú hodinu, odkedy sme s Bailey odišli, poslala už deväť esemesiek.

Nezáleží však na tom, aký čas dňa či noci je alebo s kým som. Kľúč sa nikdy neotočí. Dvere sa neotvoría. Môžem iba hľadiť na všetky tie šaty, hračky, knihy a rôzne veci za hrubým sklom. Keby som tak mohla využiť svoju silu a otvoriť dvere bez kľúča, ale skúšala som to a nejde to. Dokážem iba maličkosti, napríklad zmeniť fašírku na pizzu alebo dosiahnuť, že rodičia zabudnú sledovať čas na pláži, takže tam môžeme zostať dlhšie.

Takmer hneď, ako som tú moc získala, bola preč. Niekoľko dní som cítila, čo si ľudia myslia, dokonca som

dokázala mávnutím ruky hýbať vecami. To bola zábava. Upratovanie izby mi šlo oveľa rýchlejšie! Ale teraz je väčšina z toho preč. Angelina D'Angelo mala moc víru sto rokov. Ja ju mám iba týždeň.

Najprv som sa snažila vysvetliť ostatným, aký je to pocit, keď môžem vidieť to, o čom som nemala tušenia, napríklad, že každý človek je spojený s niekým iným. Keď som videla, ako sa mi pred očami odvíja história nášho mesta, akoby som za sedem dní prežila sto rokov. Som si však istá, že som to dobre nevysvetlila, a teraz sa mi to stráca ako sen po prebudení.

Vlastne by som sa nemala sťažovať. Vedela som, čo sa stane, keď s Angelinou spojíme sily, aby sme vyliečili otca Connorovho najlepšieho priateľa Davida. Angelina sa už desaťročia snažila zachrániť ho pred strašnou chorobou, no nemohla. Ale keď som získala moc a spojila ju s jej mocou, boli sme dosť silné. Keď sme to urobili, odčerpalo to všetky Angelinine sily a väčšinu mojich. Povedala mi, že bude trvať dva roky, kým sa mi celkom vrátia. Ona o svoje prišla nadobro. Obávam sa, že budem schopná nanajvýš robiť pizzu. A to som dokázala aj *bez* čarovnej moci!

Vrátim kľúč Bailey a ona ho bez slova strčí do vrečka.

„Možno Angelina iba žartovala, keď mi dala kľúč od obchodu, skôr ako odišla z mesta,“ poviem a sadnem si na tvrdé dlaždice. Opriem sa o stenu a prekrížim si ruky.

„Veď kto nechá celý obchod – pravdepodobne plný magických vecí – nejakej piatačke?“

„Ty nie si len *nejaká* piatačka,“ poznamená Bailey a sadne si vedľa mňa.

„Lenže čo ak nie som to *správne* decko. Možno mal vír zmeniť niekoho, kto sa narodil vo Vřbovej Vieske v ten istý deň ako ja.“

„Zaujímavé,“ povie Bailey. „To mi nezišlo na um. *Narodil* sa ešte niekto v ten istý deň?“

„Nie.“ Vzdychnem si.

„Tak som si celkom istá, že si to ty,“ povie. „Onedlho budeš mať väčšiu moc.“

„Neviem,“ priznám. „Angelina povedala, že by mi pomohla znovu ju vybudovať, ale odkedy odcestovala vlakom, ani slovíčkom sa mi neozvala. Viem, že ona za to nemôže – uviazla vo Vřbovej Vieske na sto rokov. Mám rada naše mesto, ale za takých okolností by všetci chceli odtiaľto odísť. Možno existuje ešte niečo, čo mi má pomôcť.“

„Nemohla by si ju vystopovať a povedať jej, že kľúč nefunguje?“

Pokrútim hlavou. „Môže byť na opačnom konci sveta. O pár dní sa začína vyučovanie a budem musieť predstierať, že som znovu normálny človek, hoci sa mi všetko toto odohráva v hlave.“

Bailey ma potľapká po nohe. „Ak ťa to trochu uteší – ty si nikdy nebola normálna.“

„Ani nie.“

„Čo tu robíte, dievčatá?“ spýta sa hlboký hlas. „Toto je súkromný majetok, veď viete.“ Prekvapene zdvihneme pohľad a proti slnku vidíme mužskú tvár. Rýchlo vstaneme. Celé leto som nevidela, že by niekto okrem nás vošiel do tejto uličky. Asi tu nemáme byť!

„Ray!“ zvolá Bailey, ktorá ho prvá spozná. Buchne ho do ramena. „Vylakal si nás!“

Ray sa uškrnie. „Nemohol som odolať,“ povie a znovu hovorí so svojím zvyčajným austrálskym prízvukom. „Ksichtili ste sa tak vážne.“

Ray patrí do Graceinho tímu, ale väčšinou nás len rozváža a robí pre nás veci, na ktoré potrebujeme dospeleho. Bailey a ja sme sa doňho zabuchli, keď minulý mesiac režíroval hru, v ktorej sme hrali. Len čo prišiel Jake Harrison, rýchlo sme však na Raya zabudli. Ray je aj tak starý! Má najmenej dvadsaťštyri! Jake má iba štrnásť a je takýyyy talentovaný a úžasný a super milý nato, že je taká veľká filmová hviezda. No on má oči iba pre Connorovu kamarátku Rory, a keďže je Rory absolútne senzačná, musíme si nájsť niekoho iného, do koho sa zabuchneme.

„Mal si poriadnu odvalu, keď si sa nás pokúsil vystrašiť,“ poviem, ako vysadám na bicykel. „Mohla som ťa premeniť na korytnačku. Angelina to raz urobila svojmu bratovi, keď jej liezol na nervy. Potom by si musel ísť

na Vianoce domov do Austrálie a vysvetľovať celej rodine, prečo si taký pomalý.“

Rozosmeje sa. „To je des. Myslel som si, že dokážeš všetko meniť iba na pizzu.“

Pozriem sa naňho s prižmúrenými očami. „Kde si to počul?“

„Možno to uniklo tvojmu bratovi Connorovi, keď bol minulý týždeň u nás.“

„Naozaj si Connor zarába tým, že pracuje pre Tarin-
ho strýka?“ spýta sa Bailey.

„Nie,“ povie Ray. „Dostáva plat v čarovných fazuľkách. Právdaže zarába naozajstné peniaze!“

„Mne by zopár tých čarovných fazuliek neprekážalo,“ zahundrem.

„Trpezlivosť, maličká,“ povie a pohladká ma po hlave. „Stavím sa, že onedlho budeš vyrábať pizzu napravo-naľavo.“

Zaženiem sa naňho.

„Odporné! Takmer som zabudol, prečo som tu.“ Siahne do zadného vrečka. „Connor ma požiadal, aby som ti dal toto. Ráno to k nám priniesol poštar.“

Strčí mi do ruky pohľadnicu. Je na nej kruh z obrovských kameňov postavených na lúke. Napísané je tam *Pozdrav zo... Stonehenge*. Prevrátim pohľadnicu.

„Je od Angeliny!“ oznámim. „Takže naozaj je na druhom konci sveta!“

Bailey sa mi nakloní ponad plece.

„Konečne sa s tebou spojí a jediné, čo napíše na pohľadnicu, je tvoja adresa? To je nehorázne.“

Pozriem na ňu. „Ako to myslíš?“

„Veď je prázdna,“ povie Bailey.

„Nie, nie je.“

Druhá kapitola

GRACE

„Ale je,“ povedia obaja s Rayom naraz.

„Nie, nie je,“ opakujem. „Naozaj nevidíte, čo je na nej napísané?“

Pokrúčia hlavou.

Nechcem byť bezočivá a uškŕňať sa, ale ak vidím niečo, čo oni nevidia, znamená to, že mi ešte nejaké čary zostali. Angelina povedala, že medzi nami bude zvláštne spojenie, a asi mala pravdu.

„Tak čo je tam teda napísané?“ spýta sa Bailey.

„Netuším,“ priznám. „Je to napísané nejakým kódom.“

Ray sa zasmieje. „Typická Angelina. Zdá sa, že ju nezmenilo ani to, že prišla o svoju moc.“

„Aký je to kód?“ spýta sa Bailey.

„Je to celá hŕba čudných symbolov a takých maličkých obrázkov nakreslených do kruhu. Poďme k nám a napíšem ti to.“